
WETENSCHAPPELIJKE WAARHEID IN DE GEBOORTEASTROLOGIE¹

Chris Stubbs

The Name of the Game is Astrology.
The Name of the Game is DNA
*The Name of the Game is Life.*²

Inleiding

De “wetenschappelijke waarheid in de geboorteastronomie” moet strikt genomen nog worden vastgesteld. Om te kunnen zien waar we precies staan en zo te identificeren wat er nog moet worden gedaan, belicht dit artikel de huidige situatie, eerst vanuit astrologisch oogpunt en dan van die van de moleculaire en menselijke biologie. Het is de middenweg of het raakvlak tussen die twee kanten waar we het minst zeker van zijn.

De astrologische kant

Tomaschek verklaarde dat er, met zekerheid, samenhang is tussen de posities en aspecten van de planeten en hoeken, met aardse gebeurtenissen.³ Hij zette vier mogelijkheden op een rij om die samenhang te verklaren.

- a. Hemellichamen *besturen* werkelijk de aardse gebeurtenissen.
- b. Hemellichamen *doen* de gebeurtenissen *ontstaan*.
- c. Hemellichamen *synchroniseren* met gebeurtenissen.
- d. Hemellichamen *symboliseren* organische, kosmische krachten.

Mogelijkheid a. is onwaarschijnlijk vanwege de kleine hoeveelheid energie die erbij is betrokken. Roberts heeft mogelijkheid a. sterk negatief bekritiseerd en mogelijkheid d. zou een uitbreiding van een hogere orde van mogelijkheid b. kunnen zijn.⁴ Bij d. is net als bij a. energie betrokken, maar er is maar een minimale waarde nodig voor initiatie. De energie wordt dan zeer versterkt door resonantie en krijgt uiteindelijk de benodigde selectiviteit, of variatie, afhankelijk van de betrokken frequenties.

Door gebruik te maken van statistische methoden hebben de Gauquelins preciese planetaire invloeden op het geboortemoment ontdekt bij mensen die in

hun beroepsgroep uitzonderlijk presteren, die door Ertel zijn bevestigd.^{5, 6} Vooral het effect van de planeet Mars is belangrijk geworden, grotendeels door de relatief snelle groei in de beschikbare informatie over atleten en dus de grotere hoeveelheid beschikbare relevante geboortegegevens.⁶ Dieschbourg heeft aangetoond dat planetaire aspecten ook invloeden hebben, maar in mindere mate. Aan de andere kant moet worden opgemerkt dat er weinig significant bewijs is voor het bestaan van dierenriemtekens, of van huizen, maar meer voor het bestaan van hoeken.⁷ Roberts heeft erop gewezen dat deze planetaire invloeden met de snelheid van het licht moeten reizen.⁴ Seymour, die erkent dat deze invloeden zwak zijn, beweert ook dat de planetaire zwaartekracht op het buitenste deel van de aardatmosfeer (zoals de getijdenwerking van de maan op aarde), hoewel die ook extreem zwak is, enorme resonantieverstoring kan ondergaan (10.000x). Die kan op zijn beurt het magnetische veld van de aarde verstoren, net zoals de maan.⁸ (Dat de planeten in staat zijn de buitenste atmosfeer van de aarde op die manier te verstoren wordt op overeenkomstige wijze aangetoond door hun bekende invloed op de zonnevlekkencyclus. De gecombineerde zwaartekrachtwerking van de planeten, in het bijzonder bij een disharmonisch aspect, veroorzaakt hierin onregelmatigheden.) Deze verstoringen van het aardmagnetisch veld, van de juiste frequentie, hebben dan invloed op ons zenuwstelsel. Seymour heeft aangetoond dat zijn theorie de relatieve variaties van de individuele planetaire invloeden kan voorspellen, vanaf het punt dat ze het dichtst op de aarde staan, vergeleken met die op het moment dat ze het verst weg staan.⁸ Zijn theorie kan ook de waargenomen effecten op dagen met vermeerderde geomagnetische storing verklaren. Roberts heeft geopperd dat een immaterieel, bloemvormig orgaan de magnetische storingen aanvoelt, die op de een of andere manier tot uitdrukking komen als onze persoonlijkheidstrekken.⁴

Addey is erin geslaagd de resultaten van de Gauquelins te formaliseren (en hij had gemakkelijk

hetzelfde kunnen doen met die van Dieschbourg) door harmonische analyse te gebruiken.^{9, 5, 7} Dit biedt de mogelijkheid de complexiteit van de genetische code adequaat in astrologische termen uit te drukken. De traditionele analyse daarentegen, aan de hand van de dierenriemtekens, door verdeling in huizen, en door gebruik te maken van conventionele aspecten, hoewel uitermate nuttig en verbijsterend accuraat, mist soms die mogelijkheid. Addey maakte later een begin met het maken van verzamelingen individuele duidingen, met gedetailleerd onderzoek van de vierde *harmonic* van een aantal planeten, gebaseerd op de heel aannemelijke *trekkenhypothese* van het karakter.³

In een poging de vraag te beantwoorden wat “de juiste” ascendant is, bekritiseerde Stubbs de klassieke Ascendant en stelde in plaats daarvan, vanwege de eenvoud het Morinus-huizensysteem voor, vanwege zijn wereldwijde toepassingsmogelijkheden en vanwege zijn mogelijkheid het Marseffect aan te tonen.^{10, 11, 28} Maar als we vooralsnog even zouden aannemen dat Seymours theorie grotendeels klopt, dan moeten we misschien niet zozeer de hemelequator, zoals bij Morinus, maar de magnetische equator in beschouwing nemen, die er met een scherpe hoek (van ongeveer 13 graden) op staat. Een studie over de draagtijd van verscheidene zoogdieren gekoppeld aan de regels van de *prenatale epoch* biedt in principe een manier om wetenschappelijk vast te stellen wat de meest “juiste” ascendant zou moeten zijn.^{12, 20} Figuur 1 illustreert het centrale idee dat hierboven werd beschreven.⁵

De prenatale epoch en het ideale geboortemoment

Wat betreft onze individuele oorsprong zijn er twee momenten die astrologisch belangrijk zijn: dat van de geboorte en dat van de bevruchting. De enige astrologische regels die enigszins passen in de biologische reeks van gebeurtenissen die hierboven

is beschreven, zijn die van de *regel van Hermes*. Deze werden grotendeels ontwikkeld door Sepharial (Walter Gorn Old) en werden door E.H. Bailey vastgelegd als de prenatale epoch.²⁰ Deze regels bevatten vier variabelen, namelijk het geslacht van de pasgeboren baby, en de posities van de Maan, de Ascendant en de Zon op het moment van geboorte. De enige van deze vier waarover redelijkerwijs twijfel kan zijn is de positie van de Ascendant.²³

Deze regels stellen dat er op het moment van de prenatale epoch (het moment van bevruchting, stap 4, zie beneden) een bepaalde stand van de hemel is ten opzichte van de aarde. Ongeveer negen maanden later is er een aan dat moment gerelateerde stand van de hemel, op wat we het *ideale geboortemoment* kunnen noemen. Dat is een gevolg van de genetische aard van het hele geboorteprocess.¹² Zo heeft Addey voorgesteld, en recente verslagen lijken dit te bevestigen, dat we niet alleen onze fysieke verschijningsvorm, maar ook onze persoonlijkheid ontlene aan onze genen, die worden vastgelegd op het moment van bevruchting, en in principe onveranderlijk zijn.^{9, 24} De interpretatie van onze horoscoop, getrokken voor tijd, datum en plaats op het moment van *geboorte* beschrijft ook onze persoonlijkheid. Dat wil zeggen dat de karaktereigenschappen die op het moment van bevruchting zijn vastgelegd, moeten overeenstemmen met die welke beschreven worden voor het moment van geboorte. Dat kan alleen gebeuren op een voorbeschikt tijdstip: het ideale geboortemoment. Dat betekent, niettegenstaande het algemeen aanvaarde idee dat ons zelfstandige leven begint op het moment van onze eerste ademhaling, dat er voor iedereen van ons een natuurlijk, of ideaal, moment is om te worden geboren.⁷ Deze persoonlijke en specifieke tijd is een belangrijk geboorterecht, dat we verliezen als onze geboorte niet plaatsvindt wanneer dat zou moeten, bijvoorbeeld door opwekking van de

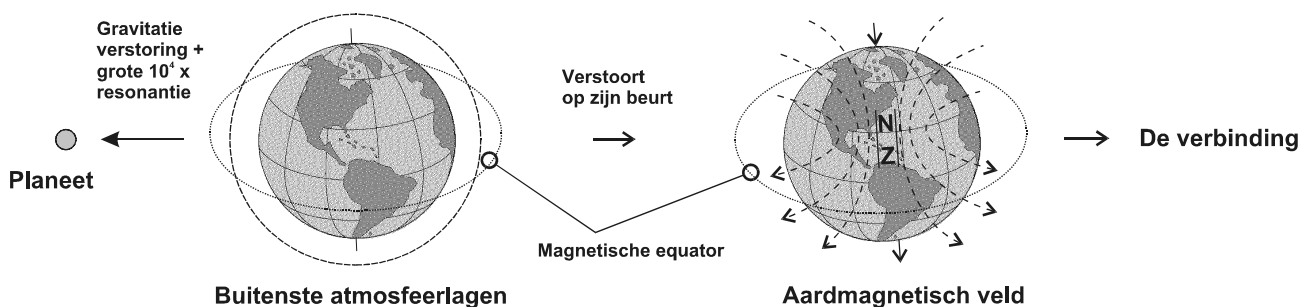

fig 1, de astrologische kant

geboorte met behulp van medicijnen, een ongeluk, het gebruik van een verlostang of een stuitgeboorte. Net zo raken we eventueel vervreemd van “onze tijd” door cryo-conservering, menselijk klonen, en worden we mogelijk minder gezond door het injecteren van sperma in eitjes zonder dat rekening wordt gehouden met dit ideale moment.

Tot besluit: zou het mogelijk zijn, wat betreft het bevruchtungs- en geboortemoment, dat de uitblinkers van de Gauquelins, die collectief sterkere planetaire invloeden bij de geboorte vertonen, niet alleen gunstige geboortehoroscopen hebben, maar dat die ook worden versterkt door evenzo gunstige epoch-horoscopen? Zou het die combinatie kunnen zijn die bepaalde pasgeborenen een potentiële status van uitblinker geeft? De waargenomen versterking van planetaire invloeden op dagen met geomagnetische storingen biedt op het eerste gezicht een argument hiertegen. Disharmonische planeetaspecten op het geboortemoment zijn nu net van dien aard dat zij geomagnetische storingen tot gevolg hebben *via* de zonnwind door grote zonnevlekkenactiviteit, *zowel als* dat zij de persoonlijkheidskenmerken geven die nodig zijn om te kunnen uitblinken. We zouden hier te maken kunnen hebben met een voorbeeld van zuivere synchroniciteit.

De biologische kant¹³

Inleiding

Het universum is ongeveer dertigmiljard jaar oud. De aarde heeft nu ongeveer vierenhalfmiljard jaar om de zon gedraaid en de oudste sporen van leven hier dateren van ongeveer vier miljard jaar geleden. De aarde is dus relatief kort zonder leven geweest. De miljarden jaren die er zijn voorbijgegaan sinds het eerste leven op de aarde omvatten de zogenaamde ‘diepe tijd’ van gemeenschappelijke biologische evolutie en geologische verandering. Daartegen afgezet lijkt de tijd dat de mens bestaat maar een enkel ogenblik.

We kunnen de aarde visualiseren als een bol die bedekt is met een dunne laag weefsel die we leven noemen. Levende dingen zijn opgebouwd uit onzichtbare, zachte bouwstenen die we cellen noemen. Iedere cel draagt een speciale chemische stof in zich die we desoxyribonucleïnezuur, DNA noemen. DNA is een groot molecuul dat uit maar vijf chemische elementen bestaat: koolstof, waterstof, stikstof, zuurstof en fosfor. Het DNA verenigt al het leven in een gezamenlijke geschiedenis, doordat iedere cel van ieder levend wezen sinds viermiljard jaar een DNA-variant bevat. Omdat DNA zichzelf

kan kopiëren, kunnen levende wezens een nageslacht produceren en zo hebben ze een gemeenschappelijke afkomst door hun gemeenschappelijke voorouders. Aangezien alle levende wezens DNA-reeksen gemeenschappelijk hebben, levert het adembenemende idee dat één enkele levensvorm met zijn DNA-structuur de voorouder van alle levende wezens op aarde is, de basis voor een soort Grote Geboorte-theorie.

De groei van cellen in een bevrucht eitje tot een levend wezen wordt ontwikkeling genoemd, en de ontwikkeling van leven op aarde wordt evolutie genoemd. Zowel ontwikkeling als evolutie brengen verbazend gecompliceerde structuren voort, die tijdafhankelijk zijn en die hiërarchisch zijn opgebouwd, door de samenwerking tussen eiwitten en genen (die helemaal uit DNA bestaan). Het DNA in iedere cel van een persoon (het “genoom” van die persoon) is wat betreft ontwerp en inhoud hoogstwaarschijnlijk een hele encyclopedie. Vergeleken bij een cel zijn we zelf enorm groot, en cellen zijn op hun beurt weer groot vergeleken bij de atomen van de chemische elementen waar die, en wij dus ook, van zijn gemaakt. We bestaan uit honderdtriljoen (duizendmiljard) cellen en iedere cel bestaat weer uit honderdtriljoen atomen. Vandaar dat de complexiteit van een cel in atomaire termen ongeveer gelijk is aan de complexiteit van een persoon (inclusief hersenen) op cellulair niveau.

Interessant genoeg is 99,6% van ons werkzame DNA identiek aan dat van de chimpansee.¹⁴ Die resterende 0,4% lijkt ineens wel erg belangrijk!¹³

Mutaties

Mutatie is het plotseling verschijnen van een nieuwe afwijkende vorm, of *gedrag* (zoals van astrologische eigenschappen?) die niet verdwijnt, maar eerder tot bloei komt in opeenvolgende generaties. Deze nieuwe vormen of patronen worden veroorzaakt door veranderingen in de volgorde van basen (vier in het bijzonder) in het DNA van het gen. De onveranderlijke regels voor de samenstelling van een basenpaar die ervoor zorgen dat informatie kan worden gekopieerd van één dubbele DNA-spiraal naar twee, kunnen een fout die voorkomt vastleggen. Zelfs een enkel basenpaar kan, indien het verkeerd wordt gekopieerd of gerepareerd, de betekenis van een DNA-streng volledig veranderen en die veranderde betekenis in alle volgende generaties van dat DNA behouden.

Mutaties zijn zeldzaam, maar ze kunnen nuttig zijn, gezien de ouderdom van het leven, omdat ze de

onderliggende oorzaak zijn van de diversiteit van het leven. Zonder mutaties zou het leven langgeleden hebben opgehouden te bestaan, doordat levensvormen zich niet zouden hebben kunnen aanpassen aan veranderingen in temperatuur, atmosfeer en waterniveau. Door kleine, maar voortdurende mutatie hebben de afstammelingen van sommige wezens een veelvoud aan verstoringen in het leefmilieu kunnen doorstaan om zo tot de miljoenen soorten uit te groeien die we tegenwoordig kennen. Als we kijken naar de huidige diversiteit van het leven op aarde, is het moeilijk te geloven dat het principe van natuurlijke selectie, dat het overleven van sommige - maar niet van alle - toevallig voorkomende verschillen in de volgorde in het DNA toestaat, verantwoordelijk is voor het ontstaan van zo veel verschillende levensvormen. Maar iedere mutatie kan een nieuwe vorm doen ontstaan en iedere mutatie moet logisch zijn binnen haar eigen context voordat die kan dienen als basis voor weer een volgende mutatie. Op die manier zullen de veranderingen zich opeenstapelen naarmate de tijd verstrijkt, en achteraf, maar ook alleen achteraf, als een opmerkelijke parodie op een intelligent plan worden gezien. De kracht achter Darwins principe van natuurlijke selectie is de verkwistende, maar tot dusverre succesvolle strategie van het DNA om via imperfecte replicatie stress en concurrentie in het milieu te overleven.

Aan de andere kant zijn sommige veranderingen schadelijk. Oorzaken van kanker, zoals teer uit sigaretten, bepaalde chemicaliën (carcinogenen), zonlicht en andere vormen van straling kunnen tot volledige breuken in het DNA leiden. Breuken in genen die voorkomen in de cellen die samensmelten tot een ontwikkelend embryo, kunnen fataal zijn of resulteren in ernstige ziekten. Voor ons betekent echter de zeldzaamheid van dergelijke mutaties, dat het DNA van het eerste bevruchte eitje en dat van alle cellen in de resulterende pasgeboren baby voor alle praktische doelen identiek zullen zijn.

Een eerste oorzaak¹³

Een *eerste oorzaak* is er een, die vanaf het eerste levensstadium verantwoordelijk is voor de geëvolueerde toestand van het leven zoals we die nu kennen. Voorbeelden van eerste oorzaken zijn bijvoorbeeld 1. de zon met zijn licht en warmte, 2. de beschikbaarheid van water in het grootste deel van het gematigde klimaat op aarde, en 3. de aanwezigheid van chemische elementen die essentieel voor het leven zijn, zoals koolstof, sulfaat, stikstof en fosfor. De directe waarneming van planetaire invloeden op ons geboortemoment door de Gau-

quelins die waarschijnlijk correleren met onze persoonlijke eigenschappen, die we in alle waarschijnlijkheid weer aan onze genen ontleen, vormt bewijs voor een eerste oorzaak. Daarom staan we gereed om planetaire invloeden toe te voegen aan onze lijst van eerste oorzaken en zo een direct verband tussen astrologie en de vastgelegde wetenschap der biologie aan te tonen.

Biologische klokken¹⁵

Het bestuderen van de astrologie geeft ons een idee van de tijd. Alle levende wezens bestaan in tijd en ruimte. Ze functioneren in de tijd door het gebruik van een keur aan biologische klokken; fysiologische processen die de tijd meten door aanwijzingen uit de omgeving te gebruiken zoals de getijden, en licht/donker-cycli, die weer voortkomen uit de bewegende relatie van de aarde met de andere lichamen in het zonnestelsel. Wat betreft de geboorteastronomie is onze aandacht geconcentreerd op ontwikkelingsklokken. In eerste instantie zijn die afhankelijk van ons centraal zenuwstelsel (de hersenen, de hersenstam en het ruggenmerg) en dan weer van onze endocriene klieren die hormonen produceren, dat wil zeggen de hypofyse en hypothalamus die de testikels, eierstokken en dan de placenta in gang zetten voor regulering van de zwangerschap.

Welke informatie uit de omgeving wordt gebruikt voor het regelen van de ontwikkelingsklok bij zoogdieren? Het antwoord ligt mogelijk in de frequentie van de magnetische storingen die worden veroorzaakt door de door resonantie versterkte getijdeneffecten van de planeten op het buitenste deel van de aardatmosfeer.

Wat is het in ons, dat de frequenties van het gestoorde aardmagnetisch veld opmerkt? Het antwoord ligt mogelijk in Roberts immateriële, bloemachtige orgaan.⁴ Maar laten we voor we hiermee verdergaan eerst eens kijken naar het volgende.

De eerste stadia van het geboorteprocess

Biologisch gezien kunnen we zeggen dat er voor ieder individu vijf stappen zijn die leiden de conceptie. (zie het volgende schema)

Vereenvoudigd schema van de eerste stappen in het proces van geboorte

Stap 1: in de moeder

Een half miljoen deels meiotische voorlopers van eitjes
↓ Vrouwelijke meiose
Vanaf de pubertijd iedere maand 1000 eitjes

Stap 2: in de vader

Voorlopers van zaadcellen
↓ Mannelijke meiose, 74 dagen
Volwassen zaadcellen

Stap 3: in de moeder

1000 eitjes in de eierstokken
↓ Ontwikkeling van een eitje, 14-16 dagen
Eén volgroeid eitje. Ovulatie in de eileider.
De rest van de eitjes degenereert.

Stap 4: in de moeder

Volgroeid eitje + geschikt en actief sperma
↓ In eileider: moment van bevruchting.
De prenatale epoch.
Bevrucht eitje (zygote)

Stap 5: in de moeder

Ontwikkeld bevrucht eitje. Kiemblaasje.
↓ In baarmoeder: conceptie, 4-6 dagen later.
Kiemblaasje nestelt zich in de baarmoederwand.

Binnen die vijf stappen (zeg tussen stappen 3 en 4) vindt de wederzijdse selectie van de vader en moeder plaats. In het proces dat we liefde noemen, of de selectie van een geschikte partner trekt het met bewustzijn begiftigde resultaat van het DNA van de moeder het met bewustzijn begiftigde resultaat van het DNA van de vader aan en *vice-versa*. Ideaal gezien is er sprake van liefde als elk tegen de ander kan zeggen:

Het gaat niet zozeer om hoe je eruitziet of wat je bent, hoewel dat wel belangrijk is, maar het gaat meer om hoe ik me voel, of welk gevoel je me geeft als ik bij je ben.

Liefde is belangrijk bij de opvoeding van kinderen, omdat je niet alleen zult houden van dat deel van het kind dat van jou komt, maar ook van dat deel dat het kind van je geliefde heeft. Het ontkennen van dit op liefde gebaseerde selectieproces is misschien een van de hoofdzaken (een andere is de angst voor geweld) waarom de meeste vrouwen verkrachting zo afschuwelijk vinden.

In de stappen 1 en 2 leiden vrouwelijke en mannelijke meiose tot een veelvoud aan eitjes en sperma, elk heel verschillend, maar toch afkomstig van de moeder of vader door langdurige en ononderbroken deling in twee delen. Tijdens stap 3 beginnen iedere maand ongeveer duizend eitjes (uit het oorspronkelijke aantal van een halfmiljoen) te ontwikkelen, waarvan er maar één - over het algemeen - door een eierstok wordt vrijgegeven. Net zo speelt in stap 4 maar één spermacel, uit een stuk of driehonderdmiljoen, een actieve rol op het moment van bevruchting. En zelfs dan, is er in stap 5 (conceptie) nog een laatste selectie, aangezien niet elk bevruchte eitje zich ook in de baarmoeder innestelt.¹⁶

Binnen die vijf stappen zijn de enige duidelijke momenten die planetaire selectie vereisen de vrouwelijke meiose (stap 1) en de ontwikkeling van het eitje (stap 3), ongeveer veertien dagen voor de bevruchting (stap 4). Het eitje dat dus de meest passende genen heeft voor de eigenschappen van de tijd (ingegeven door de heersende planetaire configuraties op het geboortemoment?) zal tot volle wasdom komen. Blijkbaar is de natuur, uit noodzaak, buitengewoon verkwistend met genenmateriaal in haar poging één baby te produceren die op het juiste moment wordt geboren. Haar aanpak om ervoor te zorgen dat er een tijdige geboorte plaatsvindt, is de situatie te overspoelen met enorme aantallen. Zo is na een selectieproces in twee stadia, uit de eitjesvoorraad van een halfmiljoen, het rijpe eitje voor die maand overgebleven. Vervolgens levert de vader een enorm aantal zaadcellen waaruit het vooraf geselecteerde eitje op het cruciale moment de eerste kiest met de de meest passende genenopbouw. (stap 4, het moment van bevruchting, de prenatale epoch) Op het moment van bevruchting (stap 4) is er niet alleen een combinatie van de genen van de moeder met die van de vader, maar ook het geslacht van de toekomstige baby wordt bepaald. Het sperma van de vader draagt het beslissende geslachtschromosoom. Na de bevruchting (stap 5), als de baarmoederwand een zich ontwikkelende eicel (kiemblaasje) wel of niet opneemt, lijkt er geen noodzaak voor planetaire invloed te zijn. Op dat moment is de genetische structuur voor het potentiële individu al compleet.

Een aanzienlijke tijd voor het moment van bevruchting en voor het hele proces, ligt het moment dat de eitjes van onze eigen moeder in haar eierstokken ontstonden, namelijk toen ze zelf nog maar een tien weken oude foetus was in de baarmoeder van haar grootmoeder aan moederszijde. Zelfs in dit stadium beginnen de eitjes in de foetus aan meiose, die vóór de geboorte van onze moeder

stilhoudt in wat wordt genoemd het dictyotene stadium (gevorderde diploten/profase). Aangezien enige astrologische invloed hier verantwoordelijk is voor het hele toekomstige nageslacht, waarvan sommigen misschien pas over decennia worden geboren, is het erg verleidelijk om te denken dat dit alleen de buiten- of “generatie”-planeten kan betreffen. De eitjes die in de foetus zijn gevormd, wachten dan tot onze moeder lichamelijk volwassen is en bevorderen de tijdige stimulatie (waarbij wellicht de persoonlijke planeten zijn betrokken, bijvoorbeeld de maan?) om te kunnen ontwikkelen tot rijpe eitjes die gereed zijn om de volgende generatie te initiëren (wij) op ons eigen moment van bevruchting. (stap 4)

Zo is het ook gegaan met het sperma dat zich in de testikels van onze vader heeft ontwikkeld, oorspronkelijk ontstaan uit zijn oercellen die in een vroeg embryonaal stadium in de baarmoeder van de grootmoeder aan vaderszijde naar zijn testes zijn gereisd. In tegenstelling tot eitjes wordt sperma continu in enorme hoeveelheden aangemaakt en is iedere zaadcel na ongeveer 74 dagen rijp (na éénvijfde jaar).¹⁹ Aangezien ze geen lang, onafhankelijk bestaan hebben is het meiotische proces (onder invloed van de persoonlijke planeten?) dat ze voortbrengt relatief recent. Zo zien we dus dat er verbindingen zijn, vooral via de vrouwelijke lijn, die zich over drie generaties uitstrekken.

Als de conceptie (stap 5) eenmaal heeft plaatsgevonden, vindt de ontwikkeling van het embryo, en vervolgens die van de foetus, snel en op exact het juiste moment plaats. Tegen de tijd dat we klaar zijn om geboren te worden (en de foetus lijkt hier zelf een rol in te spelen) zijn we in veel opzichten volgroeide wezens in miniatuuruitvoering. Figuur 2 beschouwt de directe biologische kant die in de vijf voorafgaande delen werd gepresenteerd.

We hebben nu globaal de biologische en astrologische kanten bekeken. Laten we nu gaan kijken naar de verbinding.

De verbinding

Ervanuit gaande dat we nog steeds op de goede weg zitten, moeten we nu gaan bepalen hoe ons centrale zenuwstelsel de magnetische storingen direct of indirect waarneemt. Wat betreft de directe waarneming heeft F.A. Brown beschreven hoe dieren op magnetisme reageren en Seymour heeft zijn gegevens nog wat verbeterd.^{21, 8} Of mensen wel of niet in staat zijn kleine veranderingen in het magnetische veld van de aarde waar te nemen en die te gebruiken voor de selectie van eitjes en sperma, staat nog te bezien.

Als we het indirecte geval beschouwen: Seymour stelt voor dat de elektrische stroom die gepaard gaat met de fluctuaties in het aardmagnetisch veld de zenuwimpulsen naar de zenuwcellen zouden kunnen sturen, die op hun beurt worden waargenomen door ons centrale zenuwstelsel, een beetje zoals de antenne van een afgestemde televisieontvanger radiogolven opvangt.⁸ Op vergelijkbare wijze herinneren we ons dat Roberts een immaterieel bloemachtig orgaan heeft voorgesteld dat de magnetische verstoringen zichtbaar in de vorm van psychische golven waarneemt.⁴ Ook kunnen magnetische storingen de mate van rotatie van vlak gepolariseerd licht veranderen. Mogelijk nemen we dat met onze ogen waar, waarschijnlijk onwillekeurig. Het is interessant op te merken dat linksdraaiende DNA-spiralen (de rechtsdraaiende bevatten meer spanning) het vlak gepolariseerde licht op een van twee manieren kunnen roteren.² Ook bij de bouwstenen van eiwitten, de aminozuren, werkt dit zo. Blijkbaar bestaan er van de laatstgenoemde geen spiegelbeelden in de natuur.

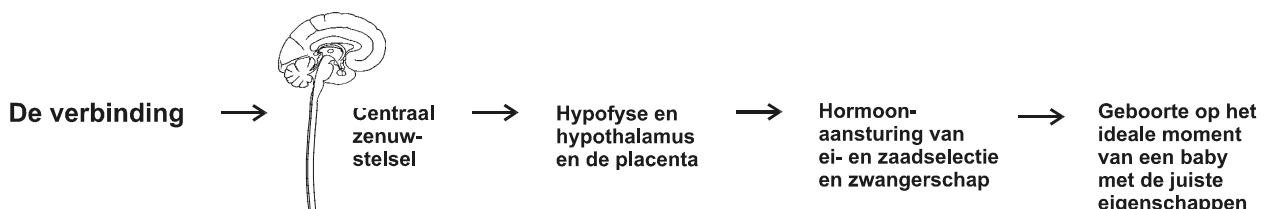

fig. 2, de directe biologische kant

Astrologische kant

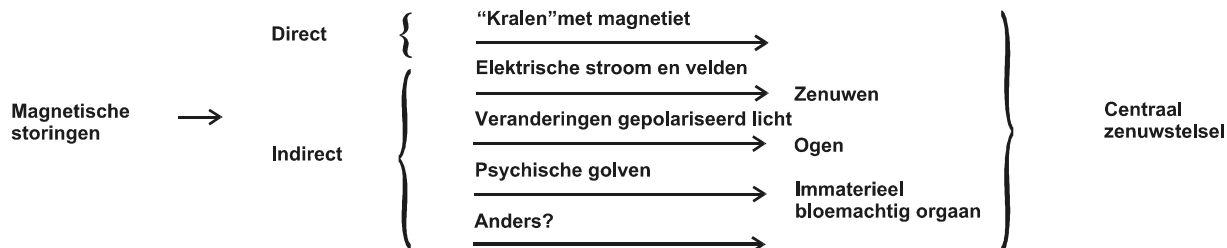

fig. 3, de verbinding

Dat betekent dat het door de tijd heen mogelijk geweest zou moeten zijn, dat in de natuur organen zouden zijn ontwikkeld voor het detecteren van verandering in de rotatie van vlak gepolariseerd licht.

Welke methode ook van toepassing is, we moeten ons de vraag stellen: hoe helpt dit detectieproces tweemaal in het selecteren van eitjes, en misschien één keer bij het selecteren van sperma, die de juiste eigenschappen voor die tijd hebben?²² Omdat het nodig is op twee verschillende momenten eitjes te selecteren, moet het detectieproces bij vrouwen waarschijnlijk ontwikkelder zijn dan bij mannen. Dat kunnen we genetisch verklaren door erop te wijzen dat vrouwen substantieel meer genen in hun dubbele X-chromosoom hebben dan mannen in hun XY. Figuur 3 vat de “verbinding” samen.

Het is duidelijk dat we moeten vaststellen hoe planetaire invloeden precies kunnen worden gedetecteerd om zo een veel diepgaander begrip te ontwikkelen van wat er in de “verbinding” gebeurt.

Wat moeten we nog meer doen?

Er zijn twee grote taken en een kleinere, waarvoor we gesteld lijken te zijn.

1. Het vaststellen van de meest juiste Ascendant die de dagelijkse statistieken zoals Gauquelin die berekent insluit.

2. Aantonen hoe deze verbeterde Ascendant en dito huizensysteem kan worden gebruikt, in verband met harmonische analyse, om horoscoopduidingen te ontwikkelen die astrologen voor hun cliënten kunnen gebruiken.

3. De regels van de prenatale epoch zo aanpassen dat ze zowel rekening houden met de moderne medische kennis van het proces van geboorte als met de resultaten van studie van bevruchting bij dieren.

Conclusie

Ondanks de grote hoeveelheid te verrichten werk stel ik dat “wetenschappelijke waarheid in de geboorteastronomie” nu aanzienlijk dichterbij ons bereik ligt. ■

Noten

1. C. Stubbs, *The Science of Astrology* in *The Astrological Journal* Sept./Oct. 1996
2. J. Watson, J. Tooze and D. Kurtz, *Recombinant DNA*, Scientific American Books, New York, USA, 1983
3. R. Tomashek in J. M. Addey, “A New Study of Astrology”, Urania Trust, London, 1996, Appendix 3
4. P. Roberts, *The Message of Astrology*, The Aquarian Press, Wellingborough, UK, 1990
5. M. Gauquelin, *Planetary Heredity*, A.C.S. Publications, San Diego, USA, 1988, and references cited there
6. S. Ertel and K. Irvine, *The Tenacious Mars Effect*, The Urania Trust, London, 1996
7. G. Dean and F. Mather, *Recent Advances in Natal Astrology*, The Astrological Association, Bromley, UK, 1977
8. P. Seymour, *Astrology: The Evidence of Science*, Leonard Books, Luton, UK, 1988
9. J. M. Addey, *Harmonics in Astrology*, L.N. Fowler, Romford, UK, 1976
10. B. de Beer in *Urania*, jg. 90 (1996) nr.2. p. 31
11. C. Stubbs, *Our Birth on Earth* in *Astrology Quarterly* vol. 64, no. 4, p. 27 (1994)
12. C. Stubbs in *Urania*, jg. 89 (1995) nr. 3. p. 55
13. R. Pollock, *Abstracted and modified from Signs of Life*, Penguin, London, UK, 1994
14. C. Sagan and S. Druyan, *Shadows of forgotten Ancestors*, Random House, London, UK, 1992
15. J. Brady, *Biological Clocks*, Arnold, London, UK, 1979
16. C. Stubbs, in *Letters to the Editor*, *The Astrological Journal* Sept/Oct. 1990
17. C. Stubbs, *ibid.*, Sept/Oct. 1993
18. C. Stubbs, *ibid.*, May/June 1995
19. E.J. Gardner, *Human Heredity*, J. Wiley, New York, USA, 1983
20. E.H. Bailey, *The Pre-Natal Epoch*, Samuel Weiser, New York, USA, 1974
21. F.A. Brown, *How Animals Respond to Magnetism*, Discovery, November, 1963
22. A. Dubrov, *Geomagnetism and Life*, Russia, ca. 1973 (Engelse versie)
23. Er zijn ten minste vijf maancycli: de synodische, de

siderische, de draconische, de tropische en de anomalistische. De prenatale epoch lijkt de eerste twee te gebruiken. De lengten van de laatste vier liggen allemaal dicht bij elkaar, maar iedere tien cycli is het verschil belangrijk met betrekking tot het bepalen van ene geboortemoment.²⁵ Stubbs heeft voorgesteld het Morin-punt te gebruiken.²⁶ Aangezien het nu moeilijk wordt om te bepalen of de maan ‘boven of beneden de aarde ligt’, moeten we óf de coördinaten van de rechte klimming gebruiken (De Nautical Almanac geeft de posities van de zon, maan en planeten accuraat aan in rechte klimming en declinatie voor de posities van de maan, ascendant en zon, óf we moeten het idee van “boven en beneden de aarde” vervangen door “boven en beneden het Morin-punt (en de tegenoverliggende coördinaat in eclipticale lengte)” aangezien dit alleen het oostpunt op de equator is dat wordt uitgedrukt in eclipticale lengte.²⁷

Het laatstgenoemde alternatief heeft het voordeel dat de posities van de maan en zon zouden blijven worden gedefinieerd door eclipticale lengte, de coördinaat waar astrologen het liefst mee werken, en dat het bovendien problemen met declinatie parallellen zou vermijden.

24. a. G. Turner of Hunter Genetics in the Lancet (1996)
- b. Lesch, Neils et al., University of Wurzburg; Murphy of N.I.H., in Science (1996)
- c. Cloninger et al., Washington University in St. Louis, USA / Herzog Memorial Hospital, Jerusalem, Israel
25. J. Addey, *A New Study of Astrology*, The Urania Trust, London, 1996., p 74.
26. A. Harvey in *Astrology Quarterly*, Correspondence, vol. 65 no.3 p.55 (1995)
27. B. de Beer in *Urania*, jg. 89 (1995) nr. 3 p.58
28. C.Stubbs in *Urania*, jg. 97 (2003) nr.4 p.66